

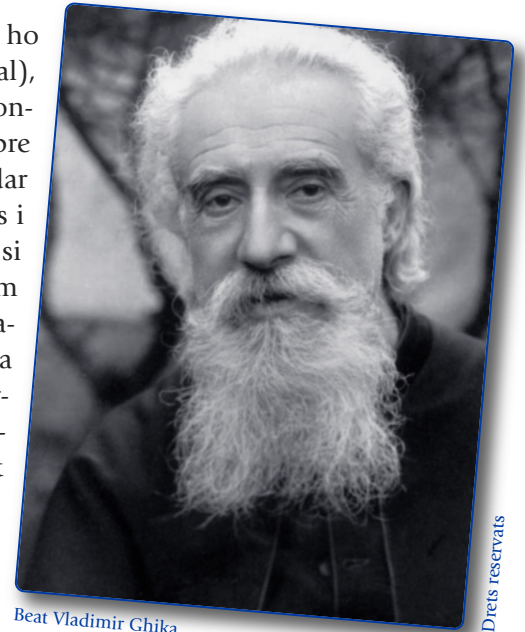

Abadia de Sant Josep de Clairval

Carta de l'Hivern 2015

Estimats Amics,

L'art de treure el bé del mal és un art diví. La història següent ens ho farà entendre: Una nit de l'any 1924, a Auberive (França oriental), la Germana Marie-Louise, jove monja, es crema la cara com a conseqüència de l'explosió d'una ampolla d'aigua bullint, que havia posat sobre un marbre fred. La carn de la barbeta, els llavis, les parpelles..., tot va quedar ben escaldat. El metge, cridat d'urgència, li posa una injecció de calmants i li embolica tota la cara amb benes. "És molt greu, li diu el doctor. Avisi'm si passa mala nit. -Que em deixaran cicatrius aquestes cremades, Doctor? -Com vol que no li'n deixin?" El superior de la casa religiosa, Mossèn Ghika, s'agenolla durant molta estona al peu del llit de la pacient, després aixeca la mà i la beneeix. Finalment, surt de la cel·la. L'endemà, el metge, molt sorprès, veu que els teixits es van enfortint, que la noia obre els ulls i les parpelles no estan inflades. Tres dies més tard, la greu lesió està completament curada. Trenta anys després de l'accident, la seva germana Suzanne diu: "no hi ha cap dubte de que va ser un miracle". La Germana Marie-Louise va morir el 1974; els seus pòmuls varen romandre suaus i rosats com els d'un nen. Qui és el sacerdot, la fe del qual ha obtingut aquesta guarició sobrenatural?

Beat Vladimir Ghika

Drets reservats

"Per ser més ortodox"

Cinquè fill del Príncep Joan Ghika i de la Princesa Alexandrine de Moret Blaremburg, Vladimir Ghika neix a Constantinoble el 25 de desembre de 1873. Rep els sacraments del Baptisme i de la Confirmació en l'Església Ortodoxa a la qual pertanyen els seus pares. Des del 1657, deu prínceps Ghika havien imperat a Moldàvia o Valàquia; l'últim va ser l'avi d'en Vladímir, Gregori V.

L'any 1878, el nou estat de Romania, creat setze anys abans per la unió de Moldàvia i Valàquia, acaba d'emanipar-se del jou otomà i esdevé un reialme. Joan Ghika va ser nomenat ambaixador a París, on va morir l'any 1881. Aleshores, la Princesa Alexandrine es trasllada a Toulouse on farà inscriure els seus fills Vladimir i Dimitri al Liceu. Com que no hi havia cap parròquia ortodoxa en aquesta ciutat, encarregarà a una institutriu que dugui cada diumenge els nois al temple protestant. Disgustat per la fredor del culte reformat, en Vladimir descobreix la religió Catòlica practicada pels seus companys del Liceu; vol fer la seva primera Comunió amb ells, però la seva mare indignada li diu: "fill meu, pensa en els teus avantpassats! descendim dels prínceps ortodoxes grecs... Vols esdevenir un traïdor?" Més tard, en Vladimir confessarà: "he esperat durant 16 anys abans de decidir-me; com més esperava, més s'inflamava la

meva ànima. Fins i tot durant la nit, sentia aquella profunda crida!"

Després de brillants estudis a París, l'any 1895 en Vladimir pateix d'angina de pit i haurà de renunciar a la seva carrera diplomàtica. El 1898, anirà a Itàlia amb el seu germà Dimitri, que ha estat nomenat per l'ambaixada romana. Viurà sis anys a Roma i anomenarà aquesta època "un temps d'influència catòlica en la meva ment i en el meu cor." Pensa que la unió dels cristians només és possible sota l'autoritat del Papa, successor de Sant Pere. "No, no sóc un renegat; crec en aquesta Església Catòlica que els meus avantpassats varen deixar sense pensar en una ruptura ni adonar-se del tresor que perdien. El 13 d'abril de 1902, és rebut oficialment en l'Església Catòlica pel Cardenal Mathieu, Arquebisbe de Toulouse, que estava de pas per Roma. No obstant això, els diaris romanesos condemnen aquest enfocament i acusen el Príncep Ghika de traïció. Aquesta acusació, diu, "em va fer molta pena." Més tard, un monjo ortodox li pregunta per què havia esdevingut catòlic, i ell li respon senzillament: "per ser més ortodox!"

Amb moltes ganes de donar-se totalment a Déu, en Vladimir Ghika pensa en el sacerdoci, però ha d'afrontar l'oposició de la seva mare que intervindrà en les altes esferes romanes. El mateix Papa, Sant Pius X, aconsellarà el jove a posposar el seu projecte de sacerdoci per respecte a la princesa; de moment podrà fer feina com a laic per la glòria de Déu. En Vladimir passa un doctorat

en teologia a l'Institut Dominicà de la Minerve a Roma i continua els estudis sobre la història política i religiosa de Romania.

La litúrgia del proïsme

L'any 1904, en Vladimir es troba a Salònica amb una admirable religiosa de Sant Vicenç de Paül, originària d'Itàlia, la Germana Pucci. Aquesta monja l'associa al seu apostolat amb els malalts i moribunds. Aviat, el nostre príncep fundarà a Bucarest, amb la seva fortuna personal, un dispensari de les Filles de la Caritat, on la Germana Pucci serà la primera superiora. Un grup d'un centenar de "Dames de la Caritat", pertanyent a l'alta societat romana, participa en aquest treball, animat d'un esperit missioner. El Dr. Paulesco, jove metge, competent i bon catòlic, ofereix lliurement els seus serveis, mentre que en Vladimir fa de catequista als malalts. Més de 200 consultes són ateses cada dia, a més de les visites a domicili. Abans d'anar a veure un pacient o un captaire, en Ghika fa aquesta pregària: "Senyor, me'n vaig a trobar un d'aquells que has anomenat 'un altre tu mateix'. Fes que aquest moment que passaré amb ell, tractant de fer-li el bé, porti tant per a ell com per a mi, fruits de vida eterna."

L'any 1913, el Príncep Ghika adapta, amb la Germana Pucci, l'Hospital de Sant Vicenç de Paül per a les víctimes del còlera. En aquesta circumstància, acompanyat per religioses, se'n va a les regions veïnes del Danubi, a buscar malalts; es consagra a tots amb el risc constant de contraure la malaltia. Una vegada, per poder fer un trasplantament de pell a una persona cremada, ofereix la seva propia pell. Li agrada dir: "qui es despulla de si mateix per donar-se als altres, es revesteix de Crist; no hi ha res que ens apropi més a Déu que el proïsme." Per a Vladimir Ghika, la cura dels pobres no es redueix a una mera filantropia: tenir cura dels pobres per amor a Déu, és un veritable acte religiós que ell anomena la 'litúrgia del proïsme.' "A la gran família humana, tal com la vol Crist, el patiment d'uns (ja sigui físic, moral o espiritual) pot ser, gràcies a Déu, abolit, alleujat, o almenys reduït, per la generositat d'altres."

Capella de la diòcesi de París

Després de la primera Guerra Mundial, en Vladimir es trasllada a París, on el seu germà ha estat nomenat ambaixador de Romania. La Princesa Alexandrine, la seva mare, va morir el 1914 i la pregunta sobre el sacerdoti li arriba de nou a Ghika: el príncep dubta: potser que faria més bé amb el senzill testimoniatge cristià com a laïc? Una persona espiritual, la Violette Sussmann, li donarà llum amb aquestes paraules: "una sola Missa celebrada per Vostè farà infinitament més per les ànimes que totes les bones accions que Vostè podria fer com a laïc en el món." Joan Daujat, un dels seus deixebles, diu: "Allò que determinà el Príncep Ghika a ser sacerdot, només fou la fe en l'eficàcia infinita del sacrifici eucarístic, sagrament de la nostra redempció, per a la conversió

i la santificació de les ànimes; la fe en la superioritat de la Missa sobre qualsevol altra forma d'acció." El Concili Vaticà II ens recorda el valor inestimable de la santa Missa, dient-nos:

"Cada vegada que el sacrifici de la creu pel qual va ser immolat Crist, la nostra Pasqua, se celebra a l'altar, es porta a terme l'obra de la nostra redempció... És en el culte Eucarístic, on s'exerceix per excel·lència, el deure sagrat dels sacerdots: allí, tenint-hi el lloc de Crist i proclamant el seu misteri, uneixen les pregàries dels fidels al sacrifici de llur cap; així fan present el sacrifici del Nou Testament, el de Crist oferint-se com a víctima Immaculada al Pare, una vegada per totes" (constitució *Lumen gentium* n° 3 i 28); el catecisme de l'Església Catòlica diu sobre els sacerdots que "el ministeri sacerdotal rep tota la seva força d'aquest únic sacrifici." (CEC, n° 1566).

Ordenat sacerdot per l'Arquebisbe de París el 7 d'octubre de 1923, en Vladimir Ghika rep el privilegi de celebrar l'Eucaristia segons els dos ritus llatí i bizantí. A la part posterior del seu recordatori d'ordenació, hi figura una pregària per la unió de l'Església Ortodoxa amb l'Església de Roma i per la conversió de Rússia. Mossèn Ghika no passa desapercebut: molt prim, ulls profunds, cabells llargs i una gran barba blanca; als 50 anys sembla ja un ancià... Els que s'hi acosten no poden deixar de dir: "es un sant de vitrall, una icona vivent..." La seva Missa commou els assistents: sembla estar revivint el patiment amorós de Jesús a la creu. Nomenat Director de la capella dels estrangers, situada al carrer de Sèvres a París, és consumeix d'un zel sense límits: per a ell, "qualsevol necessitat trobada en la nostra ruta, és una visita de Déu." El seu programa: "Aneu a buscar a qui no s'atreveix a venir. Doneu a qui no demana, estimeu a qui us menysprea." Al confessionari, Mossèn Ghika és l'instrument de moltes conversions, incloent-hi satanistes i ocultistes; aquest ministeri el fa patir per la lletjor del pecat, però l'encoratja pel poder de la Gràcia misericordiosa de Crist.

De la masmorra d'Auberive a la cabana de Villejuif

Mossèn Ghika vol establir una comunitat religiosa femenina. El Papa Pius XI en permetrà la fundació el 1924. S'establirà en una antiga abadia cistercenca, a Auberive, a la diòcesi de Langres. Els edificis, havien estat recentment ocupats per una colònia penitenciària, i queien en ruïnes. El fundador dóna a les tres primeres sol·licitants, les instal·lacions menys deteriorades i per a ell es reserva un antic calabós.

No obstant això, l'experiència d'Auberive falla: les condicions de vida són massa difícils. A més a més, la salut del fundador requereix estades en sanatoris, i no pot donar l'empenta necessària a la vida de la comunitat; l'any 1931 caldrà dissoldre-la. Aleshores, els seus membres aniran cap a altres instituts religiosos on donaran els fruits rebuts a Auberive. Adolorit per aquest

fracàs, Mossèn Ghika no perd, però, el coratge. Escriu: "no és important allò que estem fent, sinó la manera de fer-ho; ni allò que passa, sinó la manera d'acollir-ho."

Mentrestant, es dedica a un nou projecte: viure com a missioner en els indrets més pobres, en els suburbis de París, on la tragèdia més gran és "l'absència de Déu." Ja l'any 1927, va trobar un terreny a Villejuif, en un barri marginal habitat per carronyaires; l'església més propera és a dos quilòmetres de distància. Allí s'hi construirà una barraca de fusta, de nou metres per tres, que li servirà com a capella. Mossèn Ghika decideix instal·lar-s'hi, però li diu a una de les seves col·laboradores: "tinc uns mals de cap horribles..." Poc a poc, s'anirà guanyant la confiança de la població, no, però, sense haver patit insults i maltractaments. Va començar amb els nens i sense amagar de cap manera la seva identitat ni el seu objectiu apostòlic. Dirà: "portem la bona nova; no hi ha d'haver cap dubte en aquest sentit".

No gaire lluny de la seva cabana hi viu un anarquista fortament oposat a la religió i aleshores malalt. La seva muller és empalladora de cadires. Mossèn Ghika, buscant un pretext per poder visitar l'anarquista, demana a uns amics una cadira destrossada i amb aquest moble es presenta a la porta dels seus veïns. Quan l'anarquista veu la sotana, explota en un torrent d'insults contra el capellà. Mossèn Ghika escolta en silenci i, quan els insults s'han calmat, posa de manera amistosa la mà a l'espatlla del home. "No em toquis, crida l'anarquista. Si algú em veiés, podria creure... - què? -Que som camarades! "-Més que això: som germans", i el sacerdot surt, deixant la cadira i el seu interlocutor ben sorprès. El sacerdot torna per veure com avança la cadira i per xerrar una mica amb l'anarquista... Xerrant, xerrant, l'anarquista se suavitza i una monja de l'Assumpció pot venir discretament a fer alguna cura al malalt. Un temps més tard, el pacient fa cridar Mossèn Ghika i li demana l'extremunció.

Tanmateix, al cap de dos anys, el missioner haurà de deixar Villejuif per raons de salut. Però, la llavor porta fruit, doncs una gran església serà construïda al lloc de la seva barraca.

Tot per a totfom

L'any 1931, el Papa Pius XI concedeix a Mossèn Ghika el títol de Protonotari apostòlic; l'humil sacerdot esdevingué Monsenyor Ghika. Ara, el seu apostolat el portarà al Japó i a l'Argentina, segons les circumstàncies. El setembre de 1939, va obtenir el permís de l'Arquebisbe de París per establir-se a Romania, on afluïx una allau de refugiats polonesos, fugint de l'ocupació soviètica o alemanya. A Bucarest, Monsenyor Ghika, continuarà una activitat inescapable al costat dels refugiats, malalts, presoners, víctimes dels bombardeigs. Incapaç de posar remei a tot el patiment, tractarà de fer entendre que "el dolor és, abans que res, una porta oberta a la visita de Déu, una visita segura."

El seu apostolat s'estén, també, cap al clergat ortodox, per mitjà de conferències, que fan conèixer el catolicisme i l'Església Catòlica-greco-romanesa, nascuda l'any 1698 amb l'Acta de la Unió de l'Església Ortodoxa de Transilvània amb Roma; el 23 de març de 1991, Sant Joan Pau II qualificava aquesta unió com "un esdeveniment feliç i beneït." L'Església Catòlica-greco-romanesa conserva la Litúrgia del ritu grec, celebrat en llengua romanesa. El 1948, abans de la persecució comunista, hi havia sis bisbes, 1700 sacerdots, 2500 llocs de culte i més d'un milió i mig de fidels. Avui dia, aquesta Església coneix un cert renaixement.

Sota l'estrella vermella

L'exèrcit soviètic va entrar a Romania el mes d'agost de 1944 i, poc a poc, un règim comunista pren lloc; una "República popular" serà proclamada el desembre de 1947. L'any següent, Stalin decreta la infeudació de l'Església Ortodoxa i la supressió de l'Església Greco-catòlica, la qual haurà d'adjuntar-se al patriarcat ortodox romanès. El 1948, es treu la moneda sense cap compensació; serà la ruïna total dels propietaris i pensionistes; la fam és la reina. La família del Príncep Dimitri Ghika marxa cap a l'exili. El nostre heroi, però, no es resigna a abandonar els cristians romanesos perseguits: "Si Déu em vol aquí, aquí em quedaré," va dir, conscient del destí que més d'hora o més tard l'espera.

Expulsat del seu domicili, que fou saquejat, i, després, de l'Hospital de Sant Vicenç de Paül, Monsenyor Ghika es refugia en unes golfes i continua el seu apostolat, consolant, convertint i batejant, malgrat l'estricta vigilància de la policia. Rep molts ortodoxes a l'Església Catòlica, mentre que els bisbes i sacerdots catòlics van sent detinguts un rere l'altre. També va batejar molts israelites. Com que s'alimenta poc, la seva salut es deteriora significativament. Però, inflammat per la caritat, posa en pràctica aquell consell que ell mateix donava: "és sobretot quan hom se sent aixafat sota una pesada càrrega que pot anar a consolar les penes dels altres. Donar-se en aquests moments, quan ja no hi ha res, quan dintre de si mateix no hi queda res, és donar realment una mica de Déu... i trobar-lo."

"Crec més en la teva bondat"

El 18 de novembre de 1952, el criden a la capçalera d'un moribund, i, pel camí, dos policies vestits de paisà l'obliguen a pujar en un cotxe i se l'enduen a una presó militar, on d'altres "sospitosos", sacerdots i laics, vindran l'endemà a fer-li companyia; tots plegats acusats d'espionatge al servei del Vaticà! Monsenyor Ghika s'hi quedarà tancat gairebé un any, amb la seva robeta interior al damunt i sense poder-la canviar. Durant els interrogatoris nocturns (més de vuitanta) el sacerdot serà copejat i torturat fins al punt de perdre temporalment la vista i la oïda. En el seu cor, el màrtir repeteix: "Senyor, crec més en la teva bondat que en la mateixa realitat que em fa patir, més que en la meua tortura." Canviant de mètode,

els botxins li prometen la llibertat si vol renunciar a la unió amb Roma i convertir-se en un "sacerdot de la pau", col·laborador del règim: va rebutjar-ho amb fermesa.

En una conversa sobre el patiment, va dir: "hom pateix proporcionalment al seu amor. La capacitat de sofriment en nosaltres és la mateixa que la capacitat d'estimar. Déu, però, a la nit no deixa de veure els seus fills. És el gran vigilant de totes les nits, les nits de la carn, de la intel·ligència, del cor; totes les nits del mal, la foscor de les quals cau en qualsevol moment sobre la humanitat adolorida. Qui pot dir amb quin amor Déu te cura de nosaltres? Aquest amor té un nom i una qualitat, se'n diu: l'Amor Infinit.

Fidel a les preferències divines fins al martiri

El 24 d'octubre de 1953, Monsenyor Ghika, octogenari, és presentat davant els seus jutges. Allí, el tenen dempeus, irreductible, pesant menys de 50 kg per una alçada d' 1,76 m. Després d'un simulacre de judici, és condemnat a tres anys de presó. El porten a un calabós que goteja d'humitat, on ja s'hi troben 240 detinguts; es tracta de la insalubre presó de Jilava. Alguns companys de detenció li ofereixen roba, tots però, s'afanyen per anar al seu costat i aprofitar-se del seu ministeri. Predica, comparteix els seus records, aconseguint així encendre una mica d'alegria en els rostres que l'envolten. Va escriure: "si saps assumir el dolor dels altres, el Senyor se'n durà el teu, el farà seu i el convertirà en operari de salvació. Benaurats els qui estimem Déu, perquè no pensaran mai en preguntar-se si són feliços o no." Cada dia, resa el rosari i ensenya als seus companys a esgranar-lo amb alegria, en companyia de Maria; un rosari humà i al mateix temps diví, que és la imatge de la nostra vida: el rosari de la nostra salvació, fet amb els grans de les nostres proves diàries i dels nostres triomfs. Li agrada donar la meitat de la seva precària ració alimentària als altres presos. Sovint, els parla sobre el significat del sofriment: "si Déu ens ha portat aquí, és per perdonar els nostres pecats i poder sortir millors."

Ara, per a tots aquests màrtirs, ja no hi ha ni reixes ni parets. Gaudeixen per sempre d'aquella perfecta i segura llibertat que els dona la visió de Déu, cara a cara. Que intercedeixin, doncs, per nosaltres, per merèixer com ells, trobar aquesta felicitat infinita a la qual tots aspirem...

I, en aquest mes, propera ja la Festa del Nadal, de tot cor li desitgem a Vostè unes felices Festes i un any nou ben ple de les benediccions del Cel.

Encara que Monsenyor Ghika no pugui celebrar Missa, aquesta sinistra masmorra no deixa de convertir-se en una església... Els guardians no podien entendre d'on podia sortir l'alegria i la pau que il·luminaven aquelles cares. Un testimoni recorda: "va ser l'home en qui vaig veure la veritable llibertat. En aquest grau, no l'havia vist en cap d'altre. Per a ell, les parets de la presó no existien. Era lliure, perquè feia la voluntat de Déu."

L'absència d'aire pur del calabós, la manca d'higiene bàsica i l'alimentació, el terrible fred hivernal de 1953-54 minven les seves forces, però no el seu coratge. El gener de 1954, el presoner Ghika està classificat com a inútil i transferit a la infermeria, on s'apaga lentament amb la pregària als llavis. Deia: "Senyor, no m'abandonis. M'abraço al vostre amor per superar l'odi dels meus enemics..." Ofereix la seva vida per l'Església i per Romania. El 17 de maig, se'n va anar amb el Senyor. "La nostra mort, havia escrit, ha de ser l'acte més important de la nostra vida, però només Déu ho pot saber..."

En el seu viatge a Romania, el 8 de maig de 1999, Sant Joan Paul II va celebrar una Missa segons el ritu bizantí-romanès; a la seva homilia, va dir: "sóc aquí per fer-vos homenatge, fills de l'Església Catòlica, que durant tres segles, a costa d'extraordinaris sacrificis testimonieu de la vostra fe en la unitat. Vinc per expressar-vos l'agraïment de l'Església Catòlica... Heu donat testimoni de la veritat que allibera... Vinc del cementiri catòlic d'aquesta ciutat: he invocat els vostres màrtirs coneguts i desconeguts, perquè intercedeixin per vosaltres davant el Pare del Cel."

Catorze anys més tard, el 31 d'agost de 2013, Monsenyor Ghika fou beatificat a Bucarest on es va fer també memòria dels fidels i altres bisbes romanesos catòlics víctimes de la persecució ideològica. Tots plegats varen morir a la presó o a l'exili, sense haver renunciat a la seva fe.

Dom Antoine Marie o.s.b.

• Per rebre (gratuïtament) la Carta de l'Abadia Sant Josep de Clairval, cal adreçar-se a l'Abadia, les dades de la qual s'assenyalen tot seguit.

• Rebrem amb molta gratitud totes les adreces de possibles lectors que ens facin arribar:

• Ajuts:

Transferència bancària: Caixa Duero (Madrid): C.C.C. 2104 - OF.:3335 - D.C.: 07 - Núm: 9113949609.
Xecs ordinaris en euros o en dòlars a nom de "Abbaye Saint-Joseph de Clairval".

Targeta de crèdit: cf. la nostra pàgina www.clairval.com

Fax: 03 80 96 25 29

E-mail: abbaye@clairval.com

<http://www.clairval.com/>

Abbaye Saint-Joseph de Clairval (Ed. catalana) ISSN: 1956-3914 - Dépôt légal: date de parution - Directeur de publication: Dom Antoine Beauchef - Imprimerie: Traditions Monastiques - 21150 Flavigny-sur-Ozerain.

ABBAYE SAINT-JOSEPH DE CLAIRVAL – 21150 FLAVIGNY-SUR-OZERAIN – FRANCE

Fax : 00 33 3 80 96 25 29 – E-mail : abbaye@clairval.com – Site : <http://www.clairval.com/>